

**NEGDI
VU NAMI
PUŠLEK
RUOŽ**

2008.

**ZELENI
BREGI
ZELINE**

**Negdi vu nami
pušlek ruož**

27. RECITAL SUVREMENOGA
KAJKAVSKOG PJESNIŠTVA
"DRAGUTIN DOMJANIĆ"
- SV. IVAN ZELINA 2008.

Priredio
Dr. sc. Ivo Kalinski

Sveti Ivan Zelina
2008.

Mala biblioteka
»Dragutin Domjanić«
knjiga 49.

Nakladnik
Pučko otvoreno učilište Sv. Ivan Zelina

Za nakladnika
Ivica Kukovačec, dipl.ing.el.

Urednik
Dr. sc. Ivo Kalinski

Lektura
Dr. sc. Ivo Kalinski

Naslovnica i ilustracije:
Ivan Petraš

Grafičko-tehnička priprema
POU Sv. Ivan Zelina

Tiskano u 500 primjeraka
Tisak i uvez: Tiskara Zelina d.d.

CIP zapis dostupan u računalnom katalogu Nacionalne i
sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 668622

ISBN 978-953-6540-36-5

**Negdi
vu nami
pušlek
ruož**

Na natječaj 27. recitala suvremenoga kajkavskog pjesništva »Dragutin Domjanić« – Sv. Ivan Zelina 2008. odazvalo se 79 autora sa 342 pjesme. Ocjenjivačko povjerenstvo u sastavu: dr. sc. Ivo Kalinski (predsjednik), prof. dr. sc. Joža Skok i mr. sc. Božica Pažur (članovi), odabralo je 56 pjesama za objavljivanje u ovoj zbirci.

Kazalo

Ivo KALINSKI:

Intima, rastakanje i spoznaja kajkavske vitije IX

Maja CVEK

Roka noči 15

Maja CVEK

I kaple jesen... 16

Željka CVETKOVIĆ

Cimbulasti cug 17

Željka CVETKOVIĆ

Teknute duše 18

Dina FRANIN

Kiša 19

Milan FRČKO

Trtki na duši 20

Željko FUNDA

ov hip 21

Željko FUNDA

na štajge 22

Marko GREGUR

Kraj vu kaju 23

Marko GREGUR

Videl sem Lorcju na Dravi 24

Vinko HASNEK

Čavli 25

Vinko HASNEK

Sam 26

Ivan HORVAT - HLEBINSKI

Na paši 27

Ivan HORVAT - HLEBINSKI

Negdi vu nami 28

Ivan HUDOLETNJAK	
Ribičija	29
Branka JAGIĆ	
Svietu se stolec zmeknoul	30
Božica JELUŠIĆ	
Ravnohodeči, naprvgledeči	32
Božica JELUŠIĆ	
Stari dvor, prvi den protuletja	33
Božica JELUŠIĆ	
Vglinjeni, zrinjeni	35
Božica JELUŠIĆ	
Kak da bi vrčaka sadil	37
Božica JELUŠIĆ	
Zelendur	39
Štefica KAMENARIĆ – FILIPOVIĆ	
Nuoč toplā, Ivajnska	40
Dubravko KORBUS	
Jesen na groblu	41
Vladimir KOROTAJ	
Mrtvoj ljubavi	42
Marijan KORUŽNJAK	
Pred raspelom	43
Emilija KOVAČ	
Domoljubna	45
Stjepan KOVAČEC – ŠTEF	
Alarmantne	46
Ivanka KUNIĆ	
Do Hallerovi čempresa	47
Ivan KUTNJAK	
nesme pozabili lepe pesme horvacke	48
Ivan KUTNJAK	
vrak bi ga znal gde je	50
Evica LAZAR	
Pu gruntu	52
Zdenka MALTAR	
Mater peče jognjece	53
Zdenka MALTAR	
Skrajec neba rezgrjen	55

Zdenka MALTAR	
Igram žmerek	56
Biserka MAREČIĆ	
Rumpelštilskin	57
Biserka MAREČIĆ	
Pas par tous	59
Tugomir ORAK	
Na črešnji rastu roke soldatof	61
Stanko PETROVIĆ	
jesenski dešč vu sadovjaku	62
Stanko PETROVIĆ	
kam spadam	63
Ivan PICER	
Spraščani vali	64
Vladimir POLJANEC	
Galebouva kreljout	65
Darko RAŠKAJ JALŠOVEC	
Zagorje klipsa	66
Tomislav RIBIĆ	
Hosta	68
Tomislav RIBIĆ	
Vir	70
Nada RUKAV BOGOJEVIĆ	
Vse se zbrisati more	71
Nada RUKAV BOGOJEVIĆ	
noStradamusOva oPoruka	72
Petrana SABOLEK	
vužgono sonce	73
Željka SKLEDAR	
Turbo, jumbo življenje	74
Valentina ŠINJORI	
Šemetica gracilna	76
Valentina ŠINJORI	
Na stranskomu jeziku nikaj ne boli	77
Valentina ŠINJORI	
One kaj pišeju nekrolog za kajkavske cvrčke i zelene kobilice	79

Vladimir ŠUK	
Evropski eingemacht	82
Vladimir ŠUK	
Gnezde na zelenam trbuhu kamenjaka	84
Antun TOMAŠEK	
Pušlek ruož	85
Davorka VIDOVIĆ - LIPLJIN	
Dodir živoga peska kojemu se vugnuti nemreš	87
Davorka VIDOVIĆ - LIPLJIN	
Rezultat maksimirskoga harca	89

Predgovor

Intima, rastakanje i spoznaja kajkavske vitije

Kao što sam o problematizaciji kajkavske zavičajnosti u više navrata već pisao, i ovaj je put ustanoviti da se u "emotivaca" pjesnika/pjesnikinja i dalje, s jedne strane, nastavlja s aureolom zavičajne intimizacije (Evica Lazar, *Pu gruntu*), ali istodobno i, s druge strane, zabrinutošću zbog rastakanja njezina izvornog identiteta (Željka Skledar, *Turbo, jumbo življenje*).

No, ugrubo reći je, i ta je problematizacija šarolika, spektralna, i ide od poetizirana faktografskog opisa do izvlačenja intimističkih prizora natopljenih osobnim osjećajem bespomoćja, izgubljenosti i tjeskobe. Kad je tako, lako je razabrati da je u takvu slučaju u pjesnika/pjesnikinje osjećaj osobnog utamničenja zapravo nadvisio ne samo autora nego i samu pjesmu. Taj osjećaj osobnog utamničenja satkan od ugodaja pounutarnjenja specifične atmosfere prekriven je diskretnim voalom. Ta diskrecija tajnovitosti u čitatelja će zacijelo razbuditi mnoge dodatne asocijacije pri proходу kroz tekst, razotkrivajući mu koloplet različitih razina osjećaja, u lepezi od onih sazdanih od grumenčića stvarnosnih do fantazijskih podataka. I doista se je pitati tko je On/Ona? ili što je Ono? komu ili čemu se tim baroknim tekstom obraća? Je li to Otac ili Mati, je li to (izgubljena) Ljubav ili naprosto Žudnja za nečim što se nikad neće moći dohvatiti dokraja!?: (...) *hazard je preklet, igra huda,/ red je na me,/ zračunati se da, al frož je frož.../ Čutim,/ negde gore zdielana je za me.* (Zdenka Maltar, *Igram žmerek /Melankolija II/*).

Ima se i poetskih tekstova u kojih bi da se posebnim intervencijama *razbaštini* formalne (stihovne) stereotipe organizacije teksta, njegove klasične jezične i tematske

slojeve nauštrb virtualnih, njegova leksika, značenja, gramatičke i pravopisne pravilnosti, pa i samu sintaksu. Pjesnik se zapravo s tim stereotipima poigrava; čas sprdajući im se, čas koristeći ih kao ironijski i cinični začim, čas koristeći ih kao tobožnju bijelu zastavu predaje, a u obojemu se zapravo radi o iskazivanju suverena ovladavanja "starim" riječima na nov, intrigantan način, s novim (konotacijskim) značenjima u naoko nespojivim diskursima. Moglo bi se reći kako je riječ o tekstovima supermoderniteta: (...) *glavno da je naša kapa/ na glavi naša šliva pliva is pofesttojeszt narisana/ baštam gde je treba vu zlatnim slovima zlava/ bogu navis sini amir ljudma vuni sini/ nesme mi/ pozabili lepe pesme ztarigradič z iške mojgalebe/ lepa mrena lepo gori tatra milo pojtez vatra ztlačeni/ zlavuju v lasinji v oluju ko štolič nesme kat jesme/ ili nisisme za pravicu i nigdar već nemo kapetan nemo (...)* (Ivan Kutnjak, *Nesme pozabili lepe pesme horvacke*).

No ima se također poetskih tekstova u kojih se "borba" oliti "harc" sa "starinskim" riječima (s njihovim osnovnim i skrivenim značenjima!) vodi na poseban, u svakom slučaju osebujuć način. To su one "žive riječi" koje u novom ruhu razotkrivaju nove doživljaje, živu plazmu punu vjere i ufanja, riječi izgovorene ali neuslišane, kao i one neizgovorene, zatajene - riječi koje vape za utočištem u srcu drugoga, ali i u vlastitome srcu, ali to žudeno utočište ma kako krhke ili jake bile – ne nalaze: (...) *V mlaki oka tvojega reči zamučane moje su teške verige/ A svet se kreše svet se dronca vapi čistoga, vapi vode vapi sonca/ Po mojemu telu plave su disnice/ Od nigdar posušene reči kak vrbove šibe tenke svijajuće/ Zelene šemetice/ Gracilne/ I već sem si strajnska/ I ne poznam vre sebe/ Mazohistički ih gočem i gotim se/ Rečima suržima vejama/ kak zajnim zalogajem tebe* (Valentina Šinjori, *Šemetica gracilna*).

No, iako se sjećanja pokadšto onomu koji ih je razbudio vraćaju kao pomahnitali bumerang, valjajući sa sobom gomilu emotivna prtljaga prošlosti, ona su ujedno

uz autorovo *a vista* promatranje neposrednih podataka iz prirodno uvjetovane situacije spasonosna, prem bolna, spoznaja o naravskom genuinu rasporedu svega što jest i biva, i svakako sama po sebi čvršća od sjećanja na nj: (...) *gible se toplina i pavučina/ spoda prosnic/ i nekak se kak senja je/ ono zvuna z ovo znutra/ ovo denes z ono zdavja/ mieša se/ a nedela je/ i baš fejest curi/ zvuna čuju se zvoni svetoga antuna/ a na oriehu vrana kak črni list/ moker izda se drži* (Stanislav Petrović, *Jesenski dešč vu sadovjaku*). No i kad je tako, umjesto bilo kakva podsjećaja na sve to i neovisno o bilo komu ili čemu iz prikrajka nas, kaže pjesnikinja, neumoljivo za završni čin motri onaj znak *memento mori*: (...) *Vsi v Griehu Istočnom začeti: Žitka je tre potrpjeti/ Kak kača po svietu plazuči, svoj Eden senjajuči!*, jer, na kraju krajeva, (...) *v mudri knigi piše: "Človek je - ništar više – na telu Zemle guba"*. *Patri ga jogenj peklenski i Jerihonska truba* (Božica Jelušić, *Vglinjeni, vrinjeni*).

Dr. sc. Ivo Kalinski

MAJA CVEK

Zagreb

Roka noći

Med vejam veter se vleče.
Reskuštra listje, pomekne tenje.
Polukne mesec čez prste noči
na otpreti oblok zazove senje.

Otpreju se joči.

Tišči me vu čkomini roka noči.
Pomalem, dušu otpira.
Zdehen vetra vu času me zmisli
na jenu roku.

Več me ne dira.

Luče mesec čez prste noči
na otpreti oblok vabi senje.

Spati ni moči.

MAJA CVEK

Zagreb

I kaple jesen...

☪ kaple jesen...
vu dušu.
I pesem.

Zgubile su breze lasi,
zdavna... lipa ne diši.
Zapleli se dnevi vu megle,
dužeše nam luč svetli.

Zajdnu rožicu su ftrgli
napuščeni gartlic vmira.
Hmajni veter, landravec,
mužiku za tanec zbira.

Huška veter, sikut goni
oblake, čemurne tenje,
zdene soze z dalečina.
Rad bi vmoril letne senje.

Tuče vre jesenska vura...
MORTUS JE NATURA!

ŽELJKA CVETKOVIĆ

Mala Mlaka

Cimbulasti cug

Cug v bielom ploašču luge vduža.
Zepira škude po žmavne obraze.
Sma na štreke. Škoanjec v Luža.
Šudri skomučeju na prielaze.

V čašice pupčec. Roskast, melen.
Korenki se frndaju. Buoltaju zide.
Stekleni čempres, zvezdani jelen...
Cug v zveličanju na nebo ide.

ŽELJKA CVETKOVIĆ

Mala Mlaka

Teknute duše

*Gosponu Dragecu Trumbetoašu,
vuz njegvo delo Vincent slika (1)*

*L*asaste broazdice velnasto ležiju,
počesane z motikum mesto češla.
Maki z rupca žene na fertun bežiju.
Muka je tenju po zemle reznesla.

Ni modri barjaki ne vuziju oblake!
Teretno drievo obrača se Bogu.
Cvietne rukice doavleju škroake
teknute duše - bratu van Goghu.

DINA FRANIN

Zagreb

Kiša

Ostavila sam te v mislima
napustila te v duši
pletam se z dosadnim, sebičnim ženskama
v zapuščenim nočnim svratiščima.
Furt te ispira kiša,
a joko mi ostaje suho.

MILAN FRČKO

Koprivnica

Trtki na duši

☞redmevati morem da sem prekdosti
po preceđenoj zemlici tackal.
Nekom i spod paže tancajo kosti
zato kaj se vu plitviš namakal.

Naše duše obznanuvanje seli
tam gdi štukaju pete i senju.
Mi smo fpandureni i ožmeknjeni
i pacamo se v ošpitnom živlenju.

Trtki na duši se leko potepu
če se posvečenje vu nas posmekne.
Pasent bi nam bilo na ovome svetu
da lucko olajavanje jempot fsehne.

Skompesani mesec na zdošloj strehi
prišknjenim zvezdama prigovarja:
«Dotmar ste mogle vu miru čepeti
a ve vas bo lecala gonjava!»

ŽELJKO FUNDA

Varaždin

ov hip

da barem morem ov hip
v piksicu desti
konzerverati ga
desti ga v hladilnik
za posle
gda mi zmenjka kostanj-pirea, torte
ter ga kot pravi domačin
podvorim kak desert

nu

a kaj če vun duh zide
on kaj je lačen
vezdešnjosti
isto kulko i ja Boga
v harcu lačneh
jesem li ja lačnejši
kaj mi ne boljše
hip-piksicu
kak bongo rabiti
takt si davati
tancati
vesel biti
od veselja se plakati

ŽELJKO FUNDA

Varaždin

na štajge

Neti cigaretlin odišel v dim
deh se pozna v zraku, njejni potpis
koža nje se guza od zime i pizdarij
svinje se peljaju v mercedesi
rokčeju o flundram
dok im vrag ferduči žene prekcajtno
a deca, napušena i natankana,
zombataju po čumezi
jedino se njihov artistički Kristuš derži
kak se šika:
drven i razpet, bogovski čkomi na zidu
moli Boga da negdo z njega zbríše prašinu

MARKO GREGUR

Koprivnica

Kraj vu kaju

žalobna pesma čmine
vu rake odzvanja
a zvona so tiha, nema
više nikaj
kaj je bilo
a bilo je vse *kaj*
kam god bi se
obrnol
se je gaj
i odletele so ftice
z partiturama detinjstva

Ve vse je samo, stalno
vsaki za sebe
čkomi
domača reč
nenapisana, nezgovorena
samo za misliti dobra

Kraj vu *kaju*
šuteči
reči ili ne reči
da je *kaj* bez kraja?

MARKO GREGUR

Koprivnica

Videl sem Lorcu na Dravi,

čez vrbik je hodil i štel mi se skriti
i krava je na hrptu plavala
z rasparanimi črevimi,
a cigani so na sprudu pili
pak joj se smejali.
Z gnjilim so jo narančama zgađali.

Sonce je oblake oko vrata delo
pak se pomalo v reki vmivalo,
Španjolec je v bereku
stojadinku bez kotačov vozil,
a v meni nekaj je hmiralo.

Noč nas je pokrila.
Mesec se nemo kraj vode sel.
Komari so ga jeli
a on je samo čkomel,
pak gda ga je skoro nestalo
jenoga sem hmoril
i z kervavemi rokami stiha rekel:
ma dojdite k nam
dragi Federico,
a naranče ionak buju došle same,
dojdite k nam
dragi Federico,
samo mi mesec najte
zvati andaluzijski.

VINKO HASNEK

Glavnica Donja

Čavli

*N*ahranil
napoil
daroval istine
vsu mudrost tega sveta
pustil
pota pokazal
po tere hoditi
i kak mej sobom lubiti

Na drjeve ga pribijame

čavli nam v duše

VINKO HASNEK

Glavnica Donja

Sam

Našlonjen na pult
zagleden vu kupicu
zagleden vu kiklicu
vu
rumenu jabuku
ostal sam:

življenje scurele
site na klinu

IVAN HORVAT - HLEBINSKI

Zagreb

Na paši

(Arkadia rediviva)

*B*ili so tri.
Z zorjom so se budili,
z rosom se vmili -
srce razlokotili.

Bili so tri:
vu žitu mak,
na plotu slak
i jen došlak.
Na glavi njegvi
srebri se škrlak.

Nazaj so skup.
Nad njemi nebeski
plavi se kup.

Bili so tri -
zorjini pajdaši,
rosnati zorjaši -
arkadijaši...

Zdaj mi je bila
duša na paši.

Negdi vu nami

Gliboko v gliblini, negdi vu nami
skriva se nešče od našeg rođenja.
Neznani nešče vu naši je čami.
Batri nas, pela čez naša življenja.

Negdi vu nami, gliboko, gliboko
posejal je nešče dropte semenja.
Kak slepca čez brv nas vodi za roko,
v sreči i togi, čez naša trpljenja.

Što je i kaj je i zakaj je tuka,
zakaj so žetve veselje i muka -
otkodek je došel, šteli bi znati.

Gliboko v gliblini, negdi vu nami
batrivo nam šepče da nesmo sami...
Gliboko v nami zvezdani so brati.

IVAN HUDOLETNJAK

Petrijanec

Ribičija

Tak mirno stojim skorom tri vure.
Držim ščiepa i čekam.
Na topoli grlica grluče,
Drava fletno previra i suče,
žuri se nekam.

Meni se nigdar ne mudi.
Dojdi k meni, prijatelj,
bar malu.
Glej, divju racu
kak roni v glubinu
i plava na valu.

Cug z druge strani štropoče i cvili,
a voda nam slika nebo.
Nas dva pajdaša za grm smo se skrili
i čakamo. Ve bo, ve bo, ve bo!

V strjskoj kapielici Zdravomarijo bije,
kmiči se i zima mi je.
Za doma je iti,
a nišče se neče hmeknuti i oditi.

Još bum počakal pri ovi glisti.
Sam jenkrat kaj hitim.
Ve buju počele gristi.

Svietu se stolec zmeknoul

čijejnjava glibline zemlje vlijezla je vu čoveka

natrousila mou kmica vu život i v življejnje
živine velike kak stra
i male kukce duosadne
i se to f čoveka vlezle i njega pogoutnoule
i čovek postal pauk monstruom
i prede finu tejnkou prejou
negdar"vounou"

i tak čovek-pauk zamriježa i spremriježa
kak pravi mrežopletec
se poute i steze koračecem nečijem
al se dogodi da i sam vu svojou mrežu opane
i tak se v jenem je
i lisica i lasica i gujcek i prasica

i drač i ruože naselili sou se f čoveka
i vrt i smetišče čovek nesi vu sebe
mujnje i kriki š čoveka fučkajou i psičejou
čovek pljuje i bljuje svojou kiseluoču
rezmiječe začemerjenou zločestuoču
spremeni vu sebe se felje norije i bedarije
i sam je sebe i kralj i car
same ne vidi da je najviše *barbar*
a kak žaba napujnjena i *lovorof vijenec* bi si del
al se boji dočim *vijenec* se spomene
koučijaš obični i gnida neobična
sakomou bi svoje cuglje i vojke del
z bičem švigajouč bi kričal gija gija
a ne vidi da na duol se pelja

fašejnjek je vlijezel f čoveka
sviet je velika mačkurija
kak peklejnskouga jezeka ogen duše obleznoul
svietu kak da se stolec zmeknoul

el je bil zahakljan ober kakof štrik

velijou da nije bile svedoka
i da nišče ne zna niš

ostale pitajnje
el veruvati sebe il se nemre nikomou

BOŽICA JELUŠIĆ

Durđevac

Ravnohodeči, naprvgledeči

Ravnohodeči, naprvgledeči. Na svom gospodujuči.
Za človečanske sne raspoložen, zlobe neimajuči.

Brzomisleči, rečibroječi. Otpertozborec, ne hračkojedec.
Ošter kak prper, hiter kak jogenj,
ne prižmeknjeni mledec.

K domu iduči, nelandrajuči, na vetru ploveči plovec.
Meštarski mešter, posla ziskavec, ne zdvojni vetrolovec.

Jezikoznalec, istinoljubec, i librov vučenih čtavec.
Bister kak voda, nezalupanec, ne fkanjiv zapeljavec.

Pravdodelitelj, naravi čuvar i ljudeh pouzdanec,
Smehom bogatec, dobrohotec, dobrih duhov zebranec.

V pomoči žuster,
v ljubavi mekan kak vez na tenkoj svili.

**Gde je te človek, kam je odzuntal, kam ste ga k
nevolji skrili?**

Opertozborec – koji govori izravno i otvoreno; hračkojedec – koji guta nosnu sluz, loš govornik; prper – biber; mledec – beskrvan tip, slabić; nelandrajuči – koji se ne skita; vetrolovec – vjetrogonja; librov vučenih čtavec – čitatelj učenih knjiga; nezalupanec – koji nije glup i umno zaostao; vkanjiv zapeljavec – varalica, obmanitelj; zebranec – izabranik; odzuntati – odlutati, izgubiti se

Stari dvor, prvi den protuletja

Č
da otprem vrata, okovi škripnu:
Z vanjkuša prhnu kačji pastiri.
Spod stola špekule v joko me piknu.
Klupko se senci v špiglu znemiri.

Gdi je vsa gizdost, stara slava?
Mehenj i cigel jedva na kupu.
Zmed krahlov v stupu rivlje se trava,
I keber brni v praznomu čupu.

Predurali smo još jenu zimu,
Akoprem nišče vre leta ne broji.
Gdagoder prejde srh čez intimu,
Dve duše kak dve strune razdvoji.

Toliko stvari leži na brigi:
Pavočje zimsko, sriež, tutenina.
V knjigama črknje, slova, kotrigi.
A vani zgorec, ftiči, modrina.

Slog mladožitja detel kucka.
Na mlada njedra dve dunje diše.
Veseli jogenj v kaminu pucka.
Črlena jalva po zraku piše.

Vre šepču klice v toplem popluncu.
Cindula v šumi, kreпки vonj štalski.
Stari dvor dremle, maček na suncu.
Nuz breg su prešli gospon Gjalski.

*kačji pastiri – libele, vretenca; gizdost – otmjenost; mehenj – mahovina;
krah! – naprslina; keber – hrušt; pavočje – paučina; sriež – ledena
pokorica; tutenina – vlaga; kotrig (u knjizi) – poglavlje, ulomak; detel –
djetlić; črlena jalva – ariš; cindula - rosopas;*

BOŽICA JELUŠIĆ

Durđevac

Vglinjeni, zrinjeni

*Najprv od blata vglinjani, zdelani,
na peldu Božju speljani,
I kakti zvrh vsega postavljeni, pitani dobro i štavljani,
Vu jeden Vrtlek deti, v trošno telo zaperti,
(i, kakti, srečni),
Nigdar od dela znojni, tusti, bezbrižni, gojni,
Puščani mirno rasti, brez zburkanja i strasti,
Brez «zutra» i brez «lani», leni kak pavijani,
Pod Drevom jednem ležeći, v zvezde i Mesec gledeći,
Moždane ne mučeći, baš nikaj ne misleći....*

*Ali da! Vrag ti je človek! S kačom se sketuši v hipu!
Jabuku štel bi! I slast i vlast! I imati i biti!
(V Edenu skriti).*

»Ali štimate da spi joko Božje?«? Kajgod.*

Kača je Anđelu antipod - etc.etc.

Adam i fisharmonika: čeka te Črna kronika!

*Potlam z Vrteka zrinjeni i na tlaku navinjeni.
Po celem širu razbežani, od griže razbetežani.
(Jabuka presedača!).*

Zanavek to o Kači: kak ti strast duh pomračí!

I pojde vse na krivo!

A Znanje da je fkanjivo: zdeno i samoživo!

Od Smerti se ne zleči na znaličnost hlepeči!

Za rep je deti mačku

*Veliku pamet dijačku; kajti zmeknirep zdribla
onoga koji gribla!*

Vsi v Griehu Istočnom začeti: Žitka je tre' potrpeti!

Kak kača po svietu plazući, svoj Eden senjajući!

Tisočletje se zmekne, gda človek jad svoj zrekne.
Moždani ti zavriju gda istinu odkriju. Jabuka! Kača!
Kajgod.
Kaj sviet je počel od trača?
I navek budu žbiri rekli kaj su okviri?
Gdi je tu Slobodna Volja? I žito bez kukolja?
I jedan mak goruči,
če ti se Ljubav sluči? Etc. etc.
Tu v mudri knigi piše:
»Človek je-ništar više- na telu Zemlje guba«.**
Patri ga jogenj peklenski i Jerihonska truba.

*Na peldu Božju speljani – izvedeni po Božjoj (slici i) prilici; pitani – dobro (u)hranjeni; zburkanje – uznemiravanje; kača – zmija, biblijski simbol Nečastivog; sketušiti (se),(hungar.) – udružiti se s istovrnsima; *Habdelić: Mislite li da spava Božji nadzor?; zrinjen – pogurnut, izbačen; tlaka – prisilni rad; šir – zemaljski prostor; griža – trbobolja; presedača – koja presjeda pri gutanju; dijački – latinski, visokoučen; zmeknirep – koji se otresa posla; Žitka je tre'... – treba otpjeti život; žbir – uhoda, doušnik; slučiti se - dogoditi; **Čovjek je ništa više no guba na tijelu Zemlje, T. De Chardin; patri – pripadati; Jerihonska trub(lj)a – simbol pada*

BOŽICA JELUŠIĆ

Durđevac

Kak da bi vrčaka sadil

*K*ak da bi vrčaka sadil, tak nežno nežno se slaže
Zemlica rahla i mehka, droptine kak od sira,
S pepela malo i listja, z mrvičkom vapna kak soli,
I potem se zešparta i male luknje se slože:
vre je vreme za seme!

Treba je vodice žive, kak golob v kljunu donese,
Kišice kaj napada v lopuhov dlan
po noči i mesečeve rose,
Skrite pod trepavke šume v trubelikine čaše
i kelih povijača,
Da ožive vse klice: ve su ti lepi časi, da se listek oglasi!

Sunca treba je k tomu celodnevno i zmožno, tak toplo,
milokožno,
Za male jurjevke bele titrice i fiole i gizdave holere;
Za svrži tenke vitke gdi bu štiglec popeval vu
mekokrušnu večer
Dojdučeg protuletja: ve su ti blaženi cajti, gda treba
bombeke najti!

Kak da bi po vrčaku hodil, treba v ljubavi biti: nežno,
zmožno i toplo,
Z rukom zbirati cvetje, dragati lasi i lica, imati kreluti
zlatne, imati joči otprte,
Za ljubežljivi denek, za noč od tisoče rož brez ternja,
zlobe pikeče,
Jedan život sloboden, širok i listoroden: ve je to serce
hotno za milje doživotno!

Metulj, nad cvetom lebdeči, ah, gda bi mogel zreči:
Stanovito nikaj mi ne tak slatko,
kak bi mi slatko s tobum vmreti,
*I nikaj zeusema žuhkeše, neg prez tebe živeti**

**J. Habdelić; vrčak – cvjetni vrt; droptine – mrvice; zešpartati – iscrtati; trubelika – kukuta, kelih povijača – kalež od slaka; jurjevke – đurđice; titrice – kamilice; fiola – ljubica; holer – jorgovan; bombek – pupoljak; hotno – voljno*

BOŽICA JELUŠIĆ

Durđevac

Zelendur

Zelendur, zelendur, v zeleni igra dur!
On vesel je, gledeč v lep sunčani kotur!

Zelendur, zelendur, v zeleni igra dur,
Kajti mu diše lilije i gizdavi božur!

On zlatoper je harni, Naravi trubadur:
V zeleni igra dur, on igra v zelen dur!

Zelendur, zelendur, leteči čez azur,
Ne zna da svet je štur: on igra v zelen dur!

Zelendur ne zna da v svetu prepuno je mondur,
Gda jogenj riga i žge, on igra v zelen dur!

Njemu je vse to špilšul, kermes i kalambur:
On v zelen igra dur, on igra v zelen dur!

Na nebu leti kanjur, kak rastrt abažur,
Zelendur, zelendur ne igra v zelen dur!

Zelendur – Carduelis chloris, ptica iz porodica zebovki, zlatasta perja; kotur – kolut; lilije – ljiljani; azur – jasno modrilo; mondura – vojnička odora; špilšul – dječji vrtić; kermes – proštenje; kalambur – duhovita igra riječima; abažur (franc. abat-jour) – sjenilo za svjetiljku

ŠTEFICA KAMENARIĆ – FILIPOVIĆ

Sv. Ivan Zelina

Nuoč topla, Ivajnska

Nuoč

tuopla, Ivajnska
Prazna kluop
pod strohou
Pilnične vrata
opletene v pavučinu
Misel puoda
po zdele siruotke
komad plesnivoga kruha
Stol je betežne zatruščal

Nuoč

Tuopla, Ivajnska
A mene je nutre
grde zazeble

Nuoč

tuopla, Ivajnska
Zaplela sem se
f potreni pečnak

Nuoč

tuopla, Ivajnska
Još je v daline
jene svetle

Jesen na groblu

zakaj pak kiši?
na groblu je tak i tak
več dosti stužno

pusto je groble
vu friško skopanom grobu
spi megla

na groblu
stoji velika tuga
nuz mali les

zajni puozdrav
gusta megla zviru
z obudva sveta

kre malega grobeka
človeka spuščenihi pleč
zagrlila megla

mali grobek
okoli njega se skupilo
ciele groble

Mrtvoj ljubavi

Za jenu dobru reč v dnevima koji dohajaju
dal bi se kaj človek more dati
ar su opustele, vu sumraku, moje stare steze,
a štel bi videti zutra kaj me još prati.

Za jenu tihu, nežnu, lucku reč v' sumrak
dal bi se kaj imam: i misel, i žudnju, i sen...
Ar vre je dugo ni, dugo je ni, zdavnja,
ot protuletja... Odišlo jutro, odišel sončani den!

Za jenu miru, tihu, lucku, nežnu reč
dal bi i življenje koje jako rat imam, i čuvam...
Za jenu tihu... Ali nema je, nema vre dogo,
dogo je nema vu vuhu, v oku, v roki, v popefki...

MARIJAN KORUŽNJAK

Zagreb

Pred raspelom

*R*askrižje

Isus raspeti

Križ

Crvljivi podreti

Cvetje

Venčec sažgeti

Sveće

Fitilj dogoreti

Življenje

Kalvarija krvavih leti

Molitva

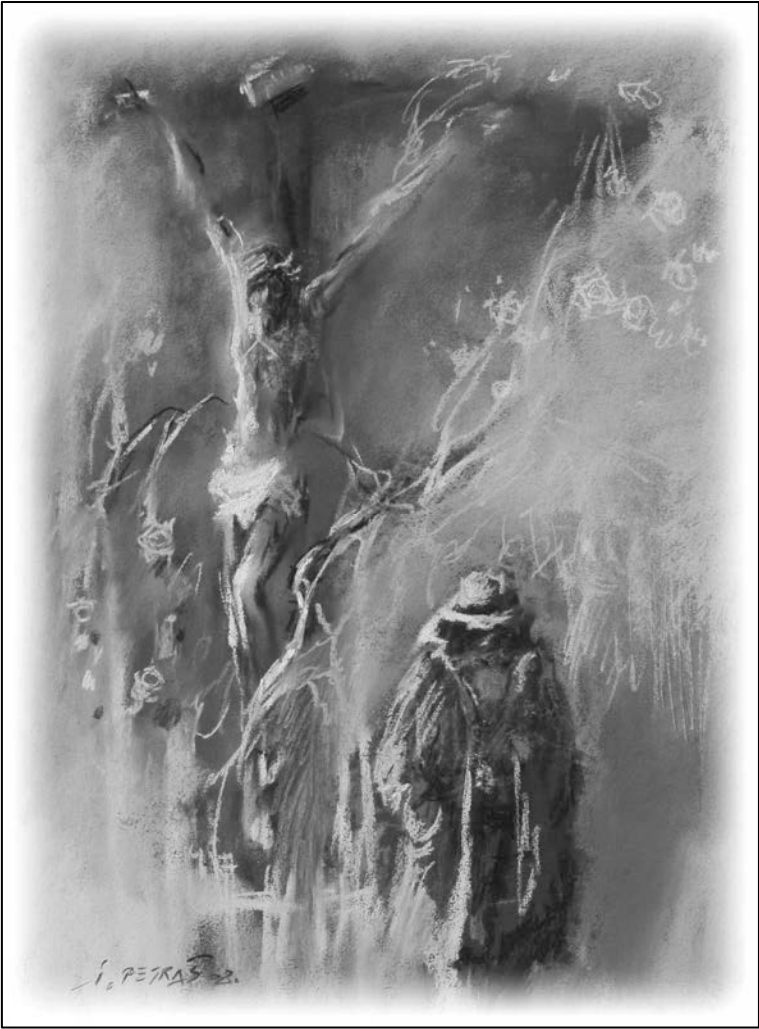
Glas h vetar odneti

Bogec

Kleči uzeti

Otac

Sin i Duh Sveti

EMILIJA KOVAČ

Čakovec

Domoljubna

*T*e moj, je jezik, je je; od navek, od negda
do ve.

Me čúti (je mati): na njem vitiju kak čuček
si tkem.

Posluhne me, razme, sê zna. I videt je, zvuna
i znutra,

cel-celcat, sto posto je
ja.

STJEPAN KOVAČEC – ŠTEF

Zagreb

Alarmantne

Denes je megla skupa z CO₂
dosegla sedamdeset mikrograma
na meter kubični zagađenosti,
zutra bi mogle opasti na dvadeset
mikrograma ak se megla zdigne.
Ni tak alarmantne,
nebumo pomrli ot zagađenosti
ak buju uni teri kadiju četrdeset
cigaretlinov zmanjili na dvadeset,
dvadeset ni alarmantne.
I tak i tak gda organizem nasluti
smert vu blizini zanos pritajeno
prejde vu nadraženosť i agoniju,
agoniju gda su jelo i seks jeno.
E, to je već alarmantne.

IVANKA KUNIĆ

Vidovec

Do Hallerovi čempresa

Opiefka tiča s turnja
Gracke viečnice preselila se
v gnezda Jagičevog parka.
Simfonija cirkvene zvonjave
ftopljena v tihu zimsku večer.
Plavoljubičasti fierung
zvezdanom šlingom čuva
cirkvene turnje
i nieme barokne portale.
Do Hallerove aleje prati me
bliedo žmerkanje vulični lampi.

Lehkokrilni čuvari Grada
ostavljaju svoja barokna prebivališča,
peršu mi znad glave,
letiju tihe, bešumne.
Zamišljeni i tožni spustiju se
na mramorne ploče i počernele križe
na Hallerovom počivališču.

Znad čempresa
gasi se zvezda.
Znemogla duša,
sklopljene roke, molitva,
oči vuprte v nebo,
pitanje bez odgovora.

IVAN KUTNJAK

Lopatinec

nesme pozabili lepe pesme horvacke

nesme pozabili lepe

pesme horvacke nesme pozabili mentolpastile
pisati lepe bele farbe zavičajne ciklame kervave ciklame
kruto zvoneči nam dragi naš kaj bu potlam bilo pardonnn
kaj bu potlam sega jojaj
ti naši ljudi i krajovi ftiči i gajovi zgayeви
njif hiladusedemstotridesti šestdeset

nesmo

pozabili okrenoti naše gore list glasno roborniku janežu
se se je zbito kaj se tu nutri se je tu negdi
v nigdini za zutra zapishano zpo groba zpre hefta zpre
šefta za šprancerano na hiladu načina kako se
piše tvrdo če a gde je mefko sesa ije evo ti dva
te naše cirkvice zboltane zdušnim zve ličejnem
dragih nam unih šterih ga nega kajtisu
notari nej meli čaša baš za saku gnidu horror
vracku falabogu

kajpak da je tak praf jim i budi

glavno je da je naša savest čista gde su se drugi za
štropoštopoto glavno je da je naša kapa
na glavi naša šliva pliva is pofesttojeszt narisana
baštam gde je treba vu zlatnim zlovima zlava
bogu navis sini amir ljudma vuni sini

nesme mi

pozabili lepe pesme ztarigradič z iške mojgalebe
lepa mrena lepo gori tatra milo pojtez vatra ztlačeni
zlavuji v lasinji v oluji zdraf ko štolič nesme kat jesme
ili nisisme za pravicu i nigdar več nemo kapetan nemo mi
ogeneš aliti zluga treh zgubleneh svatof čeklek i mek
brez praftiča a kat bi i bili mi horvatov zlogazjedi njej ne

dock hervacka ni precpala zjoš mi živimo
vis'o.com se bude stala kat ju zbudimo
budi ji milostiv gospone
i najji za meriti bila je tak dobra kak scukibes ofčar
pastirček horvacki kajsigamogel za kruva zamazati
gdasištel kaktinaprilikuz jenim kurčšlusum
fala ti
i dika budi za saku dobro reč gobru kaj dala
si mu simu domovina gda si bila mala a ve si
tak velika kaj te je jedva moči obladati
z golim jakum

vrak bi ga znal gde je

bil je odišel je

kobiga znal kam i bole je tak

mel je pa je nej gda bi ga zval knam se navek je
malo neštečki malo nesnečki malo poprečki onak

ne budi vun povedano kakti po dretni plešivi
ca kakti po šprangi šprangerano ra-no-ra-ni- dve-ne

sre-če-zgra-bi neje znal bil je čudesno kesen bil je
pri sebi skorum saki den najmenje jedamput

malo zgrunderani z grunda bi se reklo nespreten
nekak na vogle bi se reklo neseje znal obrnotti

snajti gda je opal vu met reklo bi se tu nutri
vu zbivajna kak bi se reklo idemo na

stasanje idemo u žaru borbe vatrogasci de ste
džuro pulitika i tak dale mi imamo programa za

nosa obrisati tak su ga

i najšli gda se je z vitlojemom takorekuči z
belzebubom dospomenuti štimal tak su ga

i pogrobali je nigdar potlam nikomu več ne govoril
uni gespen naj otprost iju imaju tak lepe čizmice na

saricaj ne nigdar več nikomu posle šepetal po putelku
nit komu nit kaj koga što moral odgovarjati kulike je

pojel luka brez kruva i ktomu slično gda je išel
dimu pred zimo prez aldomaša z varaša i sam

prestravljen kuliko imaju vujci stricof vu nebi i tak se lepo
si grejeju i kuliko

je široka vulica tojeszt frugla zemelska da se restegne
okoli povečala vusred ranoga jutra prez gorice gru

uglavnom bil je zbirač bi se reklo

egzotičnif plotoreda go herc hijanilizma po maksii

veksmiru a to je bilo puno več sreče nek pameti power ne

jna vere vu ljude i vu jedini nam zavičaj tam de si
fičeki kakti bimo reklo premilo šepečeju: ftiček leti
ftiček leti ftičica za njim leti i štimaju bole nek golub
na grani kum granu potškalis tojeszt
bili smo niko i ništa sada smo se
uno kaj izda još nesmo bili vu njusu
takorekuchi dnevniku šteri pokrivle nam celu
nam dragu hervacku nam drugu nam obalu

Pu gruntu

*F*kupu slamu miš nadigavle,
pu zmržjenum dvurišči kujsa se zbincavle,
babica na sedeli jajce ziskavle,
gizdavi dedik mustač si puravnavle.
Klubasica v dimu se suši,
za rolum mujcik mali spi,
na hruški spremeržjena senica čumbi,
v listjaku turec pud listjum smrdi.

Sluaku prase f kuačaku cvili,
vrabec vrabicu put tram sili,
ročku vina ata su spili
dok su f štali Ruažu telili.

V zapečku starec fajfu puši,
f hosti ud zime bukva se ruši,
veter zdigavle krof na suši,
prasica f kuačaku čuahle si vuši.

Pu leadini megla se prevlači,
kum trupine f klabuk klači,
f kutlenki keber kuažu slači,
f štali taučik vojku navlači.

Pu dvurišči puran kučiju peala,
mačka mačku miša je zeala,
mati vraga je prekleala
koš se prehitju, rasteapla se steala.

ZDENKA MALTAR

Novi Marof

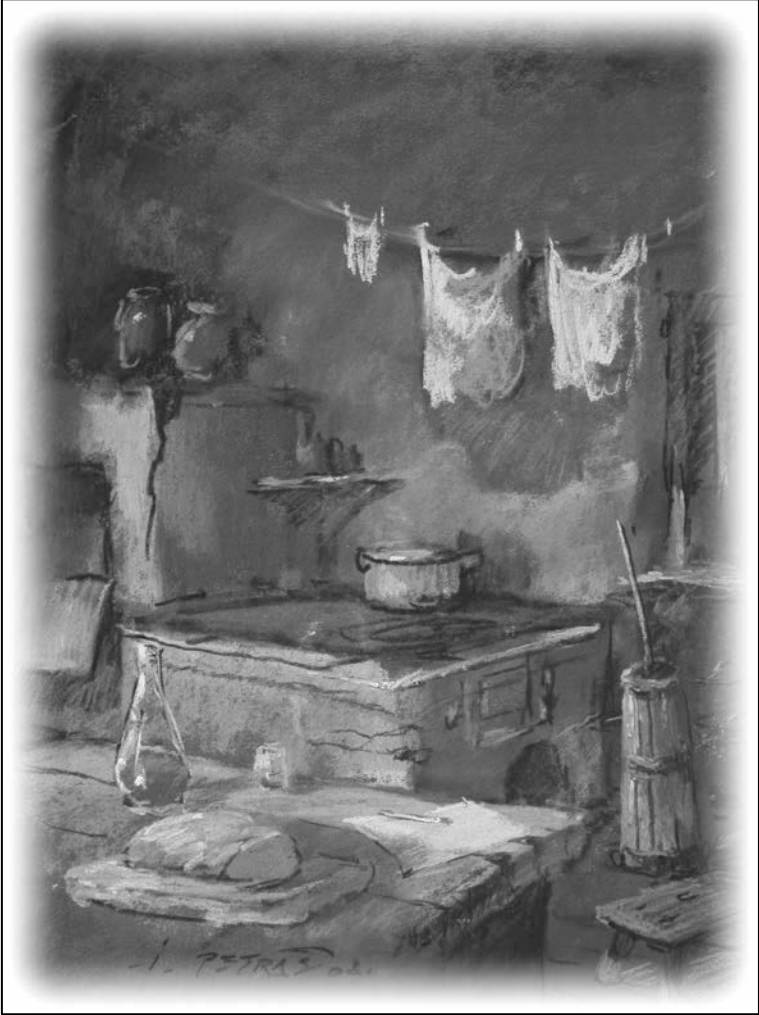
Mater peče jognjece

*Črni raji guseni mater peče jognjece,
v stari kujni Malomešnak vri,
O skrito srce sonca z maščobe vračtvene,
Šepni mi kak najti to zgubleno rieč.*

*V duši jognjeci cvetnost zvezdi spi,
mlačne i zgublene zišle su med lude,
Rieči bahorice za betege človeče,
O skrito srce sonca, dehni mi.*

*Jognjeci ne vrače hlepnju v nutrini,
saminu, čkomenja, vumiruče tenje,
vračtvene so trave za spocane pete,
utiske i mouzle, fleke kervave.*

*Nujna, sreberna je pena v dolu,
zgrabiti ftrnuče, stisnuti vuz se zgubleno,
Mater, mater, počeno te sonce zible,
Zajna misel, zajni jognjec ti si vu polu.*

ZDENKA MALTAR

Novi Marof

Skrajec neba rezgrjen

(Na Badnjak 2007.)

Óu svietešnemu kaputu,
kak maček črni v jobloku
z repom malo migaš.
Na Marofskumu briegu
prhunče vrieli snieg,
kak negdašni zapuhi, kak...
na jobrazi zmržjeni potec
v sklizališče preobrjen.

Hudo gruden lalavke stišče,
vsaki svoje čkomenje prti.
Na koji zvezdi vezda ti samuješ?

Vuni negdo dogo stieplje snieg z škornji,
hubertusa,
škerlaka,
z lopatu struže tir i pocek.
Morti i ti čuješ.

Vu jobloku maček črni z repom malo miga,
kak putrasto jutro,
tve je lice skrajec neba rezgrjen.

ZDENKA MALTAR

Novi Marof

Igram žmerek

(Melankolija II)

Znofti v blatu, skusmana, nefmita,
igram žmerek.

Za hutu v gouri, šepet veja,
spod hrasti v čkomenju črne plajnke,
z vetrom zabuhavcem gde spominju se bori,
v kominu, rafungu zablodele vuglenke.

Nečitlive rise vojaške čitujem,
pout brez zdenca i lada,
tek najem zgosla kmica se navliekla,
v jelama rekvijem nešči sklada.

Rezgreblem travu,
zutrešnjega dneva žofkinu,
poutec vlieče v doul, a ja bi goure,
v modrinu, mesečinu,
za stol skrovnoga svirca,
gde orel sonce pije,
v drvene mu dvore.

Igram žmerek,
za hutu v gori, šepet veja,
hazard je preklet, igra huda,
red je na me,
zračunati se da, al frož je frož...
Čutim,
negde gore zdielana je za me.

BISERKA MAREČIĆ

Kašina

Rumpelštilskin

(Cvilidreta)

Zkukoša za smetje cmužeju zdrapane poeme
cendraju nigdar napisane pripuovesti
zdrapani kuomadički vremena, a kaj bi im ja.

Nemrem ni sama z suobu do nigdar i nigda.

Strahuotni je čuovečec zasel na vetrieni štienga.
Ne da mi prejti dok mu ne raskrijem njegva imena.

Pret nim kuoluovrat i slama f zlate niti sprepredena,
rubenina tek ar uoprana, narašene tuhice nadajna.
Se bu te sprepredene f zlate same ak mu
raskrijem imena. A ja iščem ime još ot detijnstva.

Zrcalim svuoja lieta f zaldanomu licu staruosti
f zdrapanim komadičkima htiejna i muorti bi i štela
prestati iskati. Al zdavna, preveč zdavna sem
našpranjena z špranju iskanja - alkemija.

Hamlet bluodi po kamenieh zidi, Lady Macbeth
pere ruoke - bejž, bejž piknja kervava.

Rastrieščene triešče vrgnute pruoč ot serži drieva
šuma je tek daleka slike preslika.
Razmrvlene sejnine vrgnute pruoč ot serži trave
senukuoša vonjhava tek je bleda pretstava.

Nit sem trieska nit sem iver, ni sejnijne, se kaj
muorem biti tekár je kratkevečne zimske ijne.

I čemu mi onda tuhice f paperju, rubenina zlata
tekar uoprana, čuni na razburene vode, Singerice
i cvikcange za mefke jastuke sejnajna.

Muorti bi zapraf štela ne šteti, znutra ostarati,
preskuočiti štengu z čuovečcuom kak ščerani obet
zarinuti glavu f krlietku gugutkinuoga gugutajna,
puđati veter i oblake, preskakati trčke i mlake.
Muorti bi zapraf štela... a huncutarije sekake.

Al zmuotani črn-bel naviek se spomele f strn.
A strn pika. Prazna slama i praznine duojadi.
Biserna kap kaj se f pavukuovu mrežu vlovila
na kraju ju je i prebila. Voda živlejna jedva me hmila.
I gde sem ondak bila i kaj sem bila. Iščem.

Vrieme mi črez perste curi. Imena još naviek ni.

BISERKA MAREČIĆ

Kašina

Pas par tous

(Prejti čez se)

*A*bathenoth z dana, Bukefal z nuoči...

...tam negde gde te od čkomine zabuoliju vuha
tam negde gde te ot črnine zabuoliju oči...

A muoj Pegaz z razdrapane vutruobe jutra...

...pokrit z kameleuonski gunji suonca
zmet oštrih britvi megle galuopiera jer tak oče
zamuotan f guolu kostriet samuoče.

Kopite para zemlu kopite iskri zrak i vodu peče
črez razdrapanu kuožu scecana juta jutra
kak vreča po zemle se vleče.

Prigriski-ogriski ogluodani-ogluobani skelet
potulen spuot kapuce, prešecija lefkenuogieh
vilejnakuof, tijnaju gundrave piščeče peči,
spuosmuđeni prah šaruoga metula, da več ni
buosa, da more i nuoč bi se zula.

Hami vuojke žvale - zapregnuti sami vu se, f
one kaj jesme i f one kaj bi šteli biti,
zvinute vrieme, našušurene lasi, zagrnuti f razgrnute
gunje, spuot hama nije za ziti. Muoremo tek biti.

Kriči tič kukuvače f grajnu - vuojke su puokle...

... ot norieh glif znuoreli gavran i dan, zgubidan
terzgubidan. F ruopuotarnice prešlega čista pruoza.
F ruopuotarnice vremena šume su još dihale
ni im trebale CSI forensicsa. Davnina.

Tam negde gde te ot čkuomine zabuoliju vuha
...tam negde gde te ot bielne zabuoliju oči
jenuruogi zrajnaju z glibline, šari metuli plavaju f
daline, a jabuokuof cviet se trusi f spiralah f nigdinu...

Vilejnaki-palčejnaki, vilejnaki ot svetla i sene, ot etera
i zraka f zraku križaju cvietja duhe.
Z glibline zemle pušeju orglaju orgule f kamiejnu
ot mehni i ruose, orgule zvirka ot grglave mrzle vuode
cimbule šume i citre listja f trakami svetla...

Čuj stari, daš petaka, fali mi za gemišť.

Pas par tous.Grglave orgule zvirka f kamiejnu.
Potulen spuot kapuce znam da više niesem tu.

TUGOMIR ORAK

Varaždin

Na črešnji rastu roke soldatof

Recvetala črešnja
duši se f gustem dime.
Namesto cverkuta ftičof
čuje se mužika topofskih granata.
Z vadoskoka vutrobe
šiklja karv
f vrtlogu smertnog kriča.
Najenput je nastal
muk, tajac.
Tišina tišine.
Žolti mesec z nevericom gledi
nesakidašnji prizor:
na črešnji rastu roke soldatof.

STANKO PETROVIĆ

Čakovec

jesenski dešč vu sadovjaku

na oriehu vrana kak list črni
sprhjeni moker
spoda scureli
listi kak družina golobov na paši
i si so oker
od se vra je
i baš fejest curi
nutri sem i kurim
vu železnoj pečiki
strielaju se suoki gacije
vu lončeku zemljenom čaj od šipka
z medom miešam
i slivofkom
tie žmah čaja zmisli me naviek
na očo vu svetiešnoj oblieki
gda k meši odhaja
gible se toplina i pavučina
spoda prosnic
i nekak se kak senja je
ono zvuna z ovo znutra
ovo denes z ono zdavja
mieša se
a nedela je
i baš fejest curi
zvuna čuju se zvoni svetoga antuna
a na oriehu vrana kak črni list
moker izda se drži

STANKO PETROVIĆ

Čakovec

kam spadam

muoj sviet so bregi s hostaj
i jarki s potokaj
vu farbe jeseni skotani
žmetni od zrelosti
vu meglaj skriti z rosaj hmiti

muoj sviet so oblaki
rescvelih muškatlinov črlenih
kak rano juternja sonca
z asparagusi
resčasani kak svilni lasi mamini

muoj sviet so rane svetlosti
brazde i traniki
i nieso mi strajski
blatni šuolini
fajtna robača
črni za nohti krienci
zagoreli zrobaveli obrazi

smo tak si diel
zemlje

a sa moja čeznuča za nebom
oblakov so sience
i sonce i sonce
i sonce

IVAN PICER

Peteranec

Spraščani vali

*K*rivuda steklo spraščani vali.

Tu vsaka druga vrba je gola,
a šišmiši zraka so zvtali,
lipsa plehnjato listje topola.

Na strmec bele vile puze,
razleteno trnje fučka zrakom,
z posne čaše zalevajo nas muze,
blešči nas jeno joko za oblakom.

Vile gore' z toplem mrakom
vu prežalenom nam jognjišču.
Nešče nas prati za onem oblakom,
a spraščani vali pesmo stišču.

Otišli smo. Vse ostalo je daleko.
Vsaki za se pije mesečevo mleko.

Tu vsaka druga vrba je gola,
a šišmiši zraka so zvtali.
Lipsa plehnjato listje topola.
Krivuda steklo spraščani vali.

VLADIMIR POLJANEC

Zagreb

Galebouva kreljout

*F*tica gaulep,
povej mi, ftica,
zakaj lejpo ne žvrgoliš i zakaj graktaja tvojega
ljucka vuha ne razmeju?!
I zakaj dejca letauti moreju
z jenega vu drugo špilaje,
a odrausli člouvek f senjah saumo!

Kajti, roditel proutif bedastouč
svojega deteta fort more i trejba biti,
ali dejca norije svojih staršeh,
gda jim podetinjiju, fkinuti nemreju.

Povej mi,
ftica gaulep,
zakaj večno, kok dejca, noreli na bi
z rečju,
korakima,
rukami,
gda nam i oči veliju
kaj
odrausli člouvek tek velko dejte je.

Zagorje klipsa

Zabita vrata i raskalemana oukna bajke
ispod cvieta stare jabuke repične

Prazna bajnica i drvena škrinja
h razmetane polnice težačke priče

Zaprta duha h marvine basne
zagorskuga blaga igdar jedinuga

Muččča pesma h rasušene brijenke
ispod žoutouga nohinuga ljista

Zamrla riječ kaj h pustem dvorišču
pokritem črljenem koprivijem

Zagorje nekam klipsa i klipsa
mrti h apokalipsu same odklipsa

Pounjka vremena gouta Zagorca po Zagorca
Zagorje klipsa h nič h jene veljike okrougle nič

Hosta

*m*ehka je i rahla zemla po kojoj hodimo, guta korake,
misli
hosta čkomi, lomna i strašna, gliboka kak vir
svetlo i tema, tenje rišeju nestvarna začarana bitja
slika tela vu vanzahajanju dok se dah pretvarja vu
tvoj obris
pod nogami se tiho lomiju gličine kosti vu prah
krik splašene ftice vu tren odnese misel nekam daleč
po mahovini moreš odrediti sever, tiho šepeta
začudeni glas
da ne zbudi mrtve grane hrasta
kaj skrivleju nebo i lovočuvarjevu koču sred čistine
vidim sovu pod strehom (prepariranu)
i staru duplonku naslonjenu na koču
glava divle svinje zakačena spod obloka
zgleđi kak živa
tu bumo ostali, naredi temni muški bas
brojim nepoznate psalme začarane hoste vu črni noći
divina glasof kuple se oko nas, zvireju od sikud,
z sakim šumom obrčeju se nemiri vu telesu
žufke senje, suha vusta, nore vinske slike
dreva spuščaju svoje roke, odpire se zvezdano nebo
morti se vile spustiju na ovu ledinu
vreme bu vu tom trenu zastalo
i vrnulo mladost ovom telesu vu odelu medveda
koje se gubi vu iskanju nečeg kaj je prešlo
i ovo morje kaj se je zlilo vu me z mladim nasadima
sreče
vu noći gda slušam spoved pesa litalice ludskega
obraza

mehko je kak mahovina kaj grli misel
i vleče vu nove svete
gda vu gutu čutim kerv
pamet tiho sluti da vreme nemreš prevariti
i se postaje zeleni sen, gliboki kak bunar i mrzli kak
mraz
srerbri se rosa na čelu trave
i koraki lofca se su bliži
vu ovi igri si smo plen
zapleteni vu hoste
tihe, mirne, brezkončne, večne
kaj mirno gutaju pucanj kak da primaju blagoslov

Vir

Počelo je kak i navek počne gda negdo nekoga napela
na greh
Počelo je z zvezdanim deždom na našim golim telesima
Vu hosti nedosanjanih senj
I noči vu jeftinom hotelu kaj dotikavle nebo.
Počelo je kak i navek počne. Z duhom vekivečnosti
Vu iskanju zgublene duše.
Počelo je kak i navek počne. Z deždom, zgubljenim
pogledima
Z lažima zapisanim vu koži, fkradenim jutrom.
Počelo je kak i navek počne gda je greh vu mislih,
počelo
Je kak oluja kaj ostavlja trage vu glibini vesmira.
Počelo je kak i navek počne, počelo je z dve zgublene
duše vu zdelici meda.

(Počelo je okrutno za one druge dve duše.)

I onda nas je zela plima. Morje nepoznatih glasof kaj su
se skuplali oko nas
Z jenim pogledom si spretvorila vu trnje
kaj se zabolje v gutu i peče.
I bolest je došla vu naša iskanja. Mozek titra, vun bi skočil.
Svet postaje plavi blesek.
Povlekel sam se kak puž vu hižico. Napuknuto. Soba,
zimska, mrzla.
Misel postaje prah. Reči kak tihe ribe iščeju pote, ne
najdeju se.

Gliboko je morje nemirnih let gda reči postajeju vir.

A počelo je kak i navek počne.... z dve zgublene duše
vu zdelici meda.

Vse se zbrisati more

... unda je On muokru spužvu zel
i zamusikanu tablu, po šteri srne
čudaj liet kejčesa pisali i risali,
brisati začel. Gledim kak spužva
preteklost gor-dol smiče i spomene
spuhava. Imendane, rođendane, putovanja
i žalovanja. Ze table suze prestrašene
curiu, a pohabana lieta kak cundre
visiju. Za zadnje je sloveka ze bielu
krajdu petnajstuga ožujka napisana,
ostavil. Čkomina. A unda je spužva
čistem lehke i njih vu hipu potegnula.
Tabla je prazna. I kej zdej? Nič. Baš
nič .

Tabla i spužva zahičene, tam negde f
prašine ležiju, a Nju još navek zgulena
kuoža i bodeči strah, gliboke v sercu
boliju.

NADA RUKAV BOGOJEVIĆ

Varaždin

noStradamusOva oPoruka

*"Vu skriTomu mestu seDim i
dohaJajuča zgaJanja v uogNju
gleDim"*

*K*ervava se duga po nebesi kak ruoža
čerlena rascviela i Suncu svetlobu
prevzela
Zabludeli Talentum f kmični se limbuš
zabuhava i zviezdu repaču za rep lovi
Gingavi se kepec spod larfe nalukava
i kaču kej se krej tronuša zvija
z bielimi ljiljani pokriva
Zemla se zežgana vse berže i berže
verti, veter luči zanavek gasi
Čovek po kmice zgorelinu prevrača
i zvirek vode išče
Druob Zemle se trese i otpira
F respuklinu meteori i ljudi curiju,
a znutra zgoriete kuošče nameste
vode zvira
Strah- teatrum zapira

"Deja vu" - ajngel veli

"Muorali ste znati da f sile nebeske
nie smeti pehati"

vužgono sonce

vužgalo se sonce
jogenj z neba se je bliže
več musiče ober turnja
več se žori ober hiže
i več
glejte
krov gori
vrelinjav ga več oblévlje
močnejša kak jogenj v peči
kak ulje se črez zrok prelévlje

a v dišečem sénu čmela cvéta išče
po duhi se ravna
žarečega žolca stišče
i z krilimi sporjenim nesnožno peheče
vode niti za žele
a z neba kak z pekla peče

zoto dej bog čim prejdi noč
kaj tej dén čim prejdi mine
kaj premočno vužgono sonce
za čos krotki
črez noč zgine

vužgono – upaljeno; oblévlje – oblijeva; žarečega - ljutog, oštrog; peheče – leprša; ni za žele – ni za poželjeti

Turbo, jumbo življenje

*Z*azivlem, iščem, slikam
Mučim se h veter
Posiveli bušpani
Skamejene murve
Zmrženi kostanji
Hmiruče lipe
Vehnuča plačuča brajda
Poginul trnaček
Sadje zarmirali.
Zdenčeka vubili.
Jorgovana zesekli.

TURBO ŽIVLENJE,
JUMBO ŽIVLENJE.

Morje betonsko
Ti dojdeju frazi
Kak žlajdre oko čoveka
Stene, mejaši, limesi
Ograjenci, ploti
Grenka zaduha žlajdri
Vuži seposut
Kadi je čovek?
Kadi se zatepel?
Posikut kamenje i betoni
Posikut ciglini i zidi
Človeka nigdi , mi se vidi.
Se sami asfaltni funduši
Kaj človeka duši i duši.

Siročica bazga lamata
Joj štrik okolo vrata.
Vrček, libling lubleni mali
Al' morti i tebi nekaj fali?

Zazivlem, iščem, slifkam
Mučim se h veter.

slifkat – bolno jaukati; mučit se h veter – uzaludno se truditi; bušpan – šimšir, vrsta ukrasnog grma; murva – dud; sadje – sadnice; zeseči – sasječi; jumbo – velik, krupan; turbo – jak; posikut – posvuda; frazi – živčani napad; žlajdre – lanci; limes – granica; ograjenec – ogradenac; plot – ograda; grenki – gorak; zaduha – smrad, zadah; dušit – gušiti; funduš – imanje, kuća s okućnicom; lamatat – mlatiti; štrik – uže; libling – miljenik, ljubimac; morti – možda

VALENTINA ŠINJORI

Presečno

Šemetica gracilna

*S*vijam reč žmičem ju obračam v roki
Topim grejem pak dahom ladim
Pretrgnem znovič plunem pak
Zaližem
Na ju slinu cedim

I tak restrgani respeti respamečeni
Reč moja kak rengen slika mi kosti kotrige žile
Saki srhut
Drhut saki
V mlaki oka tvojega reči zamučane moje su teške
verige

A svet se kreše svet se dronca vapi čistoga, vapi
vode vapi sonca

Po mojemu telu plave su disnice
Od nigdar posušene reči kak vrbove šibe tenke
svijajuče
Zelene šemetice
Gracilne

I več sem si strajnska
I ne poznam vre sebe

Mazohistički ih gočem i gotim se
Rečima svržima vejama
Kak zajnim zalogajem tebe

VALENTINA ŠINJORI

Presečno

Na stranskemu jeziku nikaj ne boli

*N*a turskomu se jutru veli
Sabah
A sreči saadet
Živlene pak je hajet

V mojemu kajeziku
Se je više čkomine
Jutra su grenke visibabe
Živlene žufki žuli bez metafore

Ščitavam stranske jezike
Kaj ih ne razmem

Ar sreča je čitati reči
Koturati ih pod jezikom
I sam se čuditi kak tam v Vetnamu Kini Islandu na
Javi nekoga more
Se zvati ovak i onak
Nečemu kak sreča ljubav smisel pesma reči se
nekaak
A da
ništ te ne boli
I ne pika
I ne žmiče
Sam te zažekče
Pod jezikom
I mučko se zasliniš

I bogzna kak veliju Zviranku
Reči
Ili Reči Zgubeči
Gaseči

na indijanskomu jana jeziku
na jeziku lakhota ili abhaskomu
Ili ubihskomu
Ili eskimskomu inuitu
mohoku
kečua jeziku
akanskomu

VALENTINA ŠINJORI

Presečno

**One kaj pišeju nekrolog za kajkavske
cvrčke i zelene kobilice**

Dečec: *Velečasni, grdo kruto grešel jesem*

Gosponek: *Kaj si naredel, bedaček?*

Dečec: *Kobilici sem mali zeleni nogu ftrgel gda
su japa naložili mi da na cujzu pazim, v
snekoši*

Gosponek: *Tri zdravomarije očeneše i slavaocu.
I projsi Ga da ti pamet tu bedastu
presvetli.*

Čvrček je skoram doktoreral

Na temi kak

Žene deliju se na:

Oblajhane

One kojima je nedela bez juhe kak subota bez
filma

One kaj se nad Cohelom naslinavaju

Cvrček se zahliknal a štel reči je

Kak žene bi rada na kave al

nemaju cajta

Čitale bi Ferića al im je pun kufer hipohondrof

Jene pak skačeju z padobranom

Projektiraju moste ceste

Rušiju ledvene brege

Rezbariju zdele z naplavinah

Celu zimu hiberneraju

Čez leto ne jeju

anorekseraju

Dale se deliju
Gudel je cvrček
na:

One kaj delaju bokce z dece
One kaj su im puni cecki nečega benignoga
Mesto mlečnoga

One nekoje kaj srdiju se dok ne
Najdeju wc paper kaj bi hormonezeral z pločicama v
Kupaoni
Pak bežiju po jega v inozemnigdiju

(Tu je cvrček sirovo jajce popel)

Deliju se na
Vučitalice
One kaj pušiju i pijeju Morski vetrek
(Najbolši hrvacki kokteli, str... ta i ta)

One kaj senak nečeju biti forenzičarke
Nečeju moža pri porodu

One kaj bi morale apstenerati
Jer se moraju počinati od spirale
A i korizma je
A nečeju i / ili nebreju

One kaj se budiju v tri v noči
Z laserom jokom režeju
Poni mesec

Odneseju ga v beju ftopiju
Durilo bleščeče

I one kaj bi se sam cmizdrile gda glediju malu decu
Cecnu

I deliju se, žene,
Na,
Veli cvrček več piskutljivi,

Na
Onu z naslova
Kaj piše nekrologe za cvrčke i
Bez noge
I reinkarnerane
I regenererane
I šepave
Zelene kobilice

A nikaj več o tomu ne zna dečec mali
Kaj jempot je pred pedeset let kobilici nogu ftrgel
Ves v potu se gosponeku spovedal
I skoro se od straha poscal.

Evruopski eingemacht

Dvajsetiprvostoletni,
mozelj gnojni,
pozoj svemirski ognjeni,
bljuje duhu filantropa,
a na evropskomu siemnu
z riti nudi seme mizantropske,
vuz svetiečnu paljbu črnuga topa.

Vu možganam mi se skepsa gniezdi,
fkanila me bu ta Evropa,
spod barjaka z dvanejst zvezdi,
vritnjak zglancani mi rihta,
multikorporacijska smrdljiva špic-šlapa.

Obetavala bu grozd burgundca,
na debelam lucnu bekovine,
same prec stekline, brez sladora i brez sounca,
zakajene gače, luknje od moljcojedine.

Kozmopoliti nafutrane riti,
puni su sebe, napušeni i pripiti,
kak zločudni tumor vu debelam črievu skriti.
Smieh mi kaniju zeti,
kičmu mi sprežalučiti i pretrgnuti,
f špital me otpraviti,
v žoutu, plesnivu hižu zaključati.
Materin mi jezik ze sopunam rajbati,
da svoje zatram, a tuje laprdam,
žuhke žmahe na debele srčam,
čez gut osušeni s cvekima gutam.

Nauopak sam obrnul škrljak,
pak na Bruxelleskam placu žaluosne šansonieram,
v jenu ruku za gospodu i seljake,
v drugu ruku za f štulcu balkanske bedake,
vse po engleški, po germanski, po frankofuonski,
mesto kuni rietki eur sramečki si pribiram.

V logožaru tužne nuote,
ilegalne male sira, vrhnja, luka, mesto vina
traubensoda,
croatica-vuspomene, zbliede le sentimente,
vse vu vsemu kmica v rogu, dietalni luk i voda.

Ritesnice vse su tenše,
vse su lakšieše moje stope,
cipele plesne se su menše i tesniese
Totentanz na jugu Evrope.

Ja, Zagorec stihoklepec,
Antievropejec vu unijskomu masnom blatu,
stiha spuščam grintavi prdec,
plačam Evropi nametnutu ratu.

A ounda si kiselo onu tradicionalnu zapopievam:
„Stille Nacht, heilige Nacht",
s cuckom unijski na mesec zatulim;
Gospodo draga! Skuhali si jesme Eingemacht!

Gniezde na zelenam trбуhu Kamenjaka

Na zelenam trбуhu Kamenjaka
gniezdiju se Pihачi - tiči,
ober hrasta galženjaka - obešenjaka,
vu droptinju ovuga Svieta i njihovi su gizdavi kriči.

Zdavna i tu bil zezidan od kamienja je grad,
z' njegvuga kamena kmetsku snehu meril je vlastelin,
spod kamena skutrila se bieda em jad,
kmet je hmbal i gutal pelin.

Spod sprelnknjane nebeske strehe
hujala su stekla lieta,
negda barbarska, ounda pak sveta,
ružile su vojske vu svoje plehe.

Prhali su mnuogi tiči prek Topličine,
prek kalnih potuokof i prek Burjaka,
zaroždil je Gubec ambrozijanski, protif Tahofčine,
vrušil se kameni grad i krvava klaka.

Feudalca posiekla kmetska je kosa,
dobil je škornjam f pitanu rit,
mnuoga je noga odbegljatana ostala i bosa,
a kaj se more ... nič ...jerbo «tempus fugit».

Reliquiae reliquiarum kamenuga grada zarasli vu drač ...

ves,

zdej, tu kre, vilu je zdigel drug i gospon fin,
a poviesni zvuhnjeni pelin zascal je seljakof pes.

Vuz vilu po zidu zdej pliza zemni plin.

ANTUN TOMAŠEK

Petrijanec

Pušlek ruož

V ognju
Pušlek ruož
V ognju
Srce gureče
V ognju
Suoze deteče
Gdo trga verige
Gdo senje v kal hiče
Gdo fkaniu je sreču

V ognju
Pušlek ruož
V ognju
Krila martula
V ognju
Suoze deteče
Gdo cimpra življenje
Gdo laži cifra
Gdo fkaniu je sreču

V ognju
Pušlek ruož
V ognju
Zvier ud hie
Vu ognju
Apustul kmice
Žejne duše
Z ugjom napaja
Nudi veru
Bez mojtike kruha

Turen bez cirkve
Zvuona gluha

Vu ognju ruoža
Udcvele lati
Mrzli je mramur
Zaplakana mati

DAVORKA VIDOVIĆ LIPLJIN

Varaždin

***Dodir živoga peska kojemu se
vugnuti nemreš***

senjal jih je skup vu puščavi od braunastoga listja
ledeni Francisco kaj pogled mu je kak svrdlo i mahovina
još samo bote njihove bile su žive
na dunkl plavomu nebu neje bilo sunca a
harc je kak si harci bil čistam bespotreben
ftkana v njihov bleđi ten bespotreben asortiman večnih
luzerov z tendencijom rasta vu črnu zvezdu
čutili su kak jih vesmir vsrkavle vu svoje skrovne
kombinacije za hakere nemilosrdno šreng
zdatnja potpisana presuda prezdatnja z krvjom zapackana

hodal je po rubu ribnjaka vu vlastitomu romanju
za prerano hmrle taj zgubljeni varaš koj više ni
njemu pripadal nije njemu pripadal nije njemu pripadal
živomu

ali ve je mrtev bil i neje imel kaj zgubiti
jedini neprijatelj ostal je živ i srečen pa jeli to
mogel gledat meren z oprostom vu srcu
zaflekani z svojom i z njegovom krvjom hodal je
sponova po svojim predelima zgubička mrtev da
mrtveši nemre biti navajal je saku jengovu
manu kak perleke za istočnu princezu
hodal je v molitvi za one koj buju mu se
naskorom pridružili

tonuli su v tirkizno živo blato cimetove duhe
koju jen od njih dva nigdar ni podnašal
z svojom krvjom ostavljal je trage v snegu
rezlažući slučajnim turistima četrdeset i dva salone
kak nove tendencije apstraktnega kunsta ništiju

saku želju za stvaranjem i pogleda prileplena
na šake svojega brata zagledal je svoju jedinu
istinu i velike i zaprav nikaj vredne reči kak trage
postojanja neje mogel zarobiti niti z molbami niti z kategorijami
niti z prefriganimi šarmom i diplomacijom

pogdagda su obadva dvojili v postojanje sudbine
a vezda jim je ležela v objemu kak
zadnja kurtizana oblečena v zlatni
skafander njihova jedina draga preostala
v dodiru živoga peska
v kojega još naveke toneju toneju toneju
kak zgubljeni smaragd na dnu opatijskega morja

DAVORKA VIDOVIĆ LIPLJIN

Varaždin

Rezultat maksimirskoga harca

čvoje doge braun lasi ležiju resetepene po tvojemu gradu
v ceremoniji pripadanja pripal je tebi
harc je okruten bil i nadvladal je spretniši mlajši
kod su tigri protuletja rezdirjali mojega droba
slavodobitno

želel sem meti tvojega grada šmajhlajuč se
varaškim zidom krošnjam staroga grada
smehljajoš se čalarnim prolaznikima oblečenim
v čudne oprave z znakom snega nisem razmel
nisem

noro sem pogledal cajtunge vu tvojemu kafiču
datum je zimski bil a vani je leto bilo dok se asfalt
kak med topil vu vini z južnimi raslinami pribiral sem
plode tebe del po del mozaika slagajuč potrebnoga za
večnost

ali se tvoja megla rezlejala po varašu i on je postal
zbiļjam samo tvoj othitil me je kak staru šlapu
ostavil me je ležati na odru od hrastov i dok su me šnjofali
cucki poznatih špancirerov moje je telo prv pot
priznalo

vlekel sem se po tvojemu gradu ne pitajuč za vreme ili funduš
po tridesti i tretji pot othitajoč renesansu kak istinu
polehko sem pristal v osobni srednji vek tam je odnaveke
sigurno bilo jer tam cugi z Mletkih nisu dohajali
nigdar

z ljubomorom trgani radi tvojih prelepih očeh
svatil sem jedna tvoja smrt nije dost
tvoj se štel prefletno menja
z mojimi se polehkimi rokami ne da prijeti

2008.

